

zakaj tako?

Zakaj ne s paro?

Parne lokomotive so pred nekaj leti postale na naših progah preteklost. Res pa je tudi, da nismo niti prva niti zadnja dežela, ki se je bolj ali manj slovesno poslovila, nekateri sicer trdijo, da le začasno, od parne vleke.

Je pa v nekaterih pogledih pri nas precej drugače. Paro smo odpisali in je enostavno ni več. Drugod še veselo vozi. Ne sicer na rednih progah, kot se temu reče, ampak v zabavo potnikom, ob vikendih, na turističnih vožnjah. Izkušnje nemških, avstrijskih, angleških in če hočete japonskih železničarjev s turistično parno vleko, z muzejskimi lokomotivami in vagoni, so vedno dobro sprejete in kljub precej zasoljenim cenam vedno razprodane.

Pri nas takih turističnih potovanj s paro ne poznamo. Zakaj ne, ne ve nihče. Morda bi kdo dejal, saj nimamo primerne lokomotive, primernih vagonov, primernih prog. Nič od tega ne drži. Imamo eno najlepših in najbogatejših muzejskih primerkov lokomotiv in vagonov na svetu (na žalost jih sedaj še ni mogoče videti). V Šiški so že od lanskega oktobra postavljeni muzejski pulmani in lokomotiva, ki zadovoljujejo vsem zahtevam. Za seboj imajo tudi že poskusno vožnjo, ki je dokazala v praksi to, kar so strokovnjaki domnevali v teoriji, da je ta muzejski vlak sposoben voziti po vseh slovenskih progah.

Zakaj torej čaka nekorišten na stranskem tiru? Č. A. Ljubljana

Šaljivi objektiv

Joj, koliko postreščkov, bo ob tej sliki zaigralo srce marsikaterga Ljubljančana, ki ima doma to ali ono večjo stvar, ki jo mora prepeljati drugam, pa zaman išče postreščka. Pa ni temu tako. Na žalost! Tricikle postreščkov so na njihovem parkirnem prostoru zamenjali kar naši fički. Pa se človeku utrne misel, zakaj ne bi sodnik za prekrške namesto denarne kazni tem voznikom ukazal, da morajo en dan v tednu nadomeščati manjkajoče postreščke? Nikoli jih ne bi več zmanjkalo, mar ne?

DOBER DAN NAŠ OBČAN

Od sredine do konca januarja so bili šolarji prav gotovo najbolj srečni občani našega mesta. Seveda zaradi počitnic. Zlasti prvi teden je bil tudi za tiste ljubljanske šolarje, ki jih starši niso poslali v Avstrijo, Italijo ali celo Kranjsko goro, poln zimskega veselja. Grad, Golovec in Rožnik so ponovno oživeli v sneženem sijaju, kot v lepih starih časih.

In tam v Tivoliju, na znani francoski, smo srečali dva dopustnika. Brata Matjaž in Igor sta pridno merila metre in hitrosti na edini ljubljanski sanjski progi.

»Drugi in sedmi razred,« sta se predstavila po šolsko.

– Pa uspeh?

»Če seštejeva vse ocene iz obeh spričeval je rezultat kar soliden,« se je pohvalil sedmošolec. »Sicer pa je on bolj, jaz pa malo manj soliden.«

– Kaj pa to pomeni soliden?

»No, dober ali nekaj podobnega.«

– In kako kaj sankanje?

»V redu, seveda dopoldan.«

– Zakaj pa dopoldan? Je popoldne slabši sneg?

»To ne, ampak dopoldan sta mama in ata v službi, popoldne sta pa doma. Zato popoldne ni sankanje, ampak se morava učiti in garati.«

– Kako pa garata?

»Ja, sobo je treba pospraviti, pa drva in premog morava prnesti, pa še v trgovino je treba...«

Kaj bo s cestami

Ljubljanske ceste je letošnja zima krepko načela. Bodo še dolgo podobne razoranim njivam?

O. G. Ljubljana

Ker vprašanje ni zanimalo le našega bralca, ampak je širši problem, smo malce potelefonirali. Pravi odgovor smo dobili pri ljubljanskih komunalcih, ki, razen za tako imenovani cestni križ, skrbijo za vse ostale ljubljanske ulice. Pravijo, da problem ni tako preprost, da bi ga lahko učinkovito rešili le s krpanjem cest. Ljubljanske ulice so namreč večinoma stare, grajene so bile za mnogo lažji promet, kot se danes odvija na njih. Edina modernizacija teh cest je bila asfaltna prevleka. Zaradi velikih obremenitev je načeta podlaga ceste, pozimi se pod asfaltom nabere voda, kar se sicer ne bi smelo dogajati pri dobro grajeni cesti, voda zmrzne in asfalt razpoka. Iz razpoke pa nastane luknja. Samo zalivanje z asfaltom ne pomaga.

Že lani so ljubljanski komunalci skupaj z Zavodom za raziskavo materiala pregledali večino ljubljanskih ulic in določili, katere so tiste, ki jih je treba temeljito razkopati in jim utrditi podlago. Ta program je bil ovrednoten na 24 starih milijard dinarjev, kar je seveda mnogo preveč glede na razpoložljiva finančna sredstva. Pa so program raztegnili na tri leta. Lani pa so namesto tretjine popravili le tri ceste. Letos pripravljajo nov načrt, v tem je Poljanska cesta, Prešernov trg in še nekaj ljubljanskih ulic, dokončno pa bo o programu rekla zadnja beseda komunalna samoupravna skupnost.

S krpanjem pa bodo pričeli takoj, ko se bo vreme toliko otoplilo in ustalilo, da bo mogoče delo z asfaltom, ki je sicer na omenjena pogoja, in seveda dež, izredno občutljiv. Dela pa naj bi bila končana najkasneje do prvega maja.

Vzemi si čas – ne življenja

Zima je na žalost že za nami. Vsaj v tem trenutku, čeprav bi, sodeč po ljudskem izročilu, lahko pričakovali v naslednjih tednih še hudo pozebo.

Pozimi sicer nesreč ni bilo kaj dosti manj, kot smo sicer vajeni v nezimskih dneh, bilo pa je mnogo manj mrtvih. Predvsem zaradi manjših hitrosti, saj na zasneženi ali poledeneli cesti nihče ne tvega toliko, kot na kopni cesti. Tega ali onega je zaneslo s ceste, običajno je bila pri tem le zvita pločevina, le redko pa so se take nesreče končale bolj krvavo.

»Pa še očetu moram očistiti čevlje,« je dodal drugošolček.

– Smučata se pa ne?

»To ne, so smučke predolge!«

– Kako predolge?

»Sanke sva dobila od očeta, smučke bova tudi, samo on jih je dobil, ko je bil že velik, midva pa še nisva dovolj zrasla za tako dolge smučki.«

– Kdaj pa morata priti domov?

»Malo čez dve, da naju ne prehitita mama in ata.«

– Kako pa vesta, koliko je ura?

»Tamil na Iskro pogledam, kadar ni megla.«

– Pa če je megla?

»Potem pa greva, ko sva lačna.«

M. Pirjavec

Veliko čiščenje

Sredi zime smo še, pa nas je v teh predpustnih dneh obiskalo pravo pomladansko vreme. In spomladi, to ve vsaka vestna gospodinja, je ravno pravi čas, da se pospravi velika zimska umazanija. Tega reka se očitno držijo tudi ljubljanski komunalci, saj so lepe »pomladanske« dni izkoristili za olepševalno delo. Tako pa je tudi prav, morda bomo prav letošnje pomlad brez sramu spet govorili o lepi in beli Ljubljani.

Seveda pa lepota in belina Ljubljane nista odvisna le od bolj ali manj vestnih in delovnih komunalcev, ampak v precejšni meri od nas samih. Če bi bili le malo bolj skrbni do našega mesta, bi se prostovoljno odrekli marsikateremu na pločnik vrženemu odpadku, metanju vsebine avtomobilskega pepelnika na parkirnem prostoru, prevračanju vsebine smetnjaka na tla in še in še bi lahko naštevali.

Sicer pa je tudi še tako vestno delo komunalcev marsikdaj že vnaprej obsojeno na neuspeh ali vsaj bistveno otežkočeno. Preprosto ne morejo čistiti pod številnimi parkiranimi avtomobili. Pa verjetno ljubljanskim mestnim možem ne bi bilo težko ukazati, naj občasno, kadar je potrebno, tudi s pajkom sprazniijo za čiščenje določene ulice. A kaj, ko imamo belo Ljubljano vse prevečkrat raje na jeziku kot na očeh.

M. P.

Vsakdanje delo

Simpatičen prizor iz Ljubljane – mož, ki zares prizadevno skrbi, da je na mestnih ulicah čim manj nesnage. Ali mu ne bi njegovo prizadevnost poplačali med drugim tudi s tem, da bi manj onesnaževali okolje? Naj bi to ne bila le prazna beseda, ampak zares skrb vsakogar izmed nas! Foto: F. Modic

Ostrižena Ljubljana

Da bo spomladi lepše in bolj bogato ozelenelo naše drevje, so Rastovci že konec januarja začeli z obrezovanjem.

Pomita Ljubljana

V centru našega mesta te dni javni higieniki končujejo pomivanje cest in strganje koritnic. Saj je bilo res potrebno, ko pa je po cestah ostalo toliko peska in druge nesnage. Peska, če ne bo snega in poledice sicer ne bo več, nesnaga pa se bo z našo pomočjo spet nabrala. Pa res ni potrebno, da tako svinjamo, kajne? Pa še tole. Delo jim krepko otežkočajo parkirani avtomobili. Mar bi bilo res tako težko sprejeti sklep, da bomo spoštovali najavo komunalcev, da bodo čistili danes ali jutri ponoči te ali one ulice in bi tam ne parkirali.